

Hvem er Martinus?

Martinus deler hjemland med den store eventyrforfatter H.C. Andersen, som kunne gøre et eventyr ud af virkeligheden. Man kan sige det omvendte om Martinus. Han har gjort eventyret til virkelighed ved at forvandle religionernes evige kerne og ubegrænsede kærlighedsbudskab til åndelig videnskab!

Martinus blev født i 1890 i Sindal i Nordjylland, hvor han voksede op hos plejeforældre på et lille husmandssted. Han fik ingen uddannelse udover den elementære skolegang. Hans ønske om at blive skolelærer gik ikke at opfylde pga. de ringe økonomiske kår. I stedet blev han røgterdreng, mejerist, oppasser, nattevagt, postbud og kontorist i København.

Det følgende er Martinus' egne ord fra manuskriptet til 'Den Intellektualiserede Kristendom': "I mit 31. år oplevede jeg en åndelig proces, der førte mig ind i en kosmisk mission. Det var en aften i marts måned 1921, at jeg således sad i fuldstændigt mørke i mit værelse på Nørrebro Runddel i København og koncentrerede mig på Gud. Og det var under denne koncentration på Gud og i dette totale mørke, at jeg i vågen dagsbevidst kosmisk vision kom til at opleve min dengang for mig selv ufattelige guddommelige kaldelse til intuitivt at klarlægge og manifestere som kosmisk videnskab det 'meget', som Jesus kunne have fortalt sine disciple, men som hverken de eller datidens offentlige autoriteter og myndigheder var udviklede nok til at kunne fatte. Den Kristusvision, jeg oplevede, var ikke nogen drøm eller hallucination, men en absolut vågen kosmisk dagsbevidst oplevelse indebærende en tydelig tilkendegivelse af en mission, jeg skulle udføre. Allerede næste formiddag følte jeg, at jeg igen måtte meditere.

Efter at jeg havde sat mig til rette i min kurvestol, der nu forekom mig at være opladet med en form for stærk åndeligt virkende kraft, bandt jeg et tørklæde for øjnene og

befandt mig således i dybt mørke, men i absolut vågen dagsbevidst tilstand. Med ét var det som om jeg så ind i en halvmørk himmel, hvorover der bevægede sig en mørk skygge, som efterlod himlen mere lys. Denne skyggepassage hen over himlen skete flere gange, og for hver gang blev himlen mere lysende, indtil den udgjorde et blændende ocean af lys i guldets reneste farve, der overstrålede alt andet eksisterende lys. Det formede sig som tusinder af vibrerende lodrette gyldne tråde, der totalt opfyldte rummet. Jeg befandt mig alene midt i dette guddommeligt levende gyldne lysvæld, men uden selv at fremtræde i nogen som helst synlig form. Jeg havde ingen organisme, ligesom alle skabte ting omkring mig, mit værelse, mine møbler, ja hele den materielle verden var helt forsvundet eller uden for sansernes rækkevidde. Det blændende gyldne lys med sine vibrerende gyldne lystråde havde optaget i sig alt, hvad der ellers er tilgængeligt for sansning eller livsoplevelse, men alligevel kunne jeg gennem det stærke gyldne lys dagsbevidst opleve, at jeg havde en levende eksistens uden for de fysiske fænomeners verden, uden for alt hvad der ellers fremtræder som skabte foreteelser. Jeg var uden for tid og rum. Jeg var ét med uendeligheden og evigheden. Jeg var i mit udødelige Jeg's element, det udødelige Jeg, der tilsammen med alle eksisterende levende væseners udødelige Jeg'er er ét med verdensaltets Jeg eller evige ophav. Jeg var her ét med den gennem alle tider, gennem alle verdenskulturer, verdensreligioner, racer og folkeslag bevidst og ubevidst søgte, dyrkede og tilbedte evige almægtige, alvise og alkærlige Guddom."

*“Mit arbejde er ikke en
ny dogmatisme eller et nyt
trosobjekt, men er ude-
lukkende videnskab.”*

Martinus

Opfyldelsen af Kristi profetier

“Verdensgenløsningens udfoldelse i vor tid er at give menneskene viden og ikke tro. Men at give menneskene viden er jo at give dem ånd. Og hvis denne viden udgør selve livsmysteriets løsning, er en fuldkommen helhedsanalyse af selve verdensaltet, Guddommen og det levende væsen, kan den ikke undgå at udgøre eller være hundrede procent identisk med ’den hellige ånd’. Og kun dette kan være opfyldelsen af, hvad Bibelen i kraft af Kristus har forjættet menneskene. **Mit arbejde er ikke en ny dogmatisme eller et nyt trosobjekt, men er udelukkende videnskab.**

Det har ganske vist ikke sine professorer eller doktorer, men det forandrer ikke den kendsgerning, at det aldrig nogen sinde kan omstødes, idet det indeholder enhver tings absolutte begrundelse for dets identitet med det store facit, ’alt er såre godt’, det mørke såvel som det lyse, det onde såvel som det gode.

En bedre analyse og dermed et bedre livsfundament kan ikke skabes eller kan ikke eksistere. En større begrundelse for næstekærligheden kan således ikke gives, og et større grundlag for skabelsen af væsenets egen frigørelse vil der således heller aldrig nogen sinde kunne åbnebaret, idet en sådan ville være totalt umulig. Men da mit arbejde er en analyse af sandheden, er en videnskabelig udredning af, hvorledes det går til, at alt er såre godt, at det altså er selve livets analyse, er den ikke noget, jeg kan være ophav til. Den har ikke noget ophav, den er selve livets analyse, er fra evighed til evighed.” ■

Martinus, 30 år gammel i 1921
– året for hans kosmiske fødsel.

Martinus, 44 år gammel.

Martinus' kosmiske mission

Følgende spørgsmål blev stillet Martinus:

Hvorfor har "Martinus-bevægelsen" ikke et passende navn, ved hvilket den kan kendetegnes ligesom de andre åndelige bevægelser, såsom Teosofi, Antroposofi, Indre Mission, Jehovas Vidner etc.?

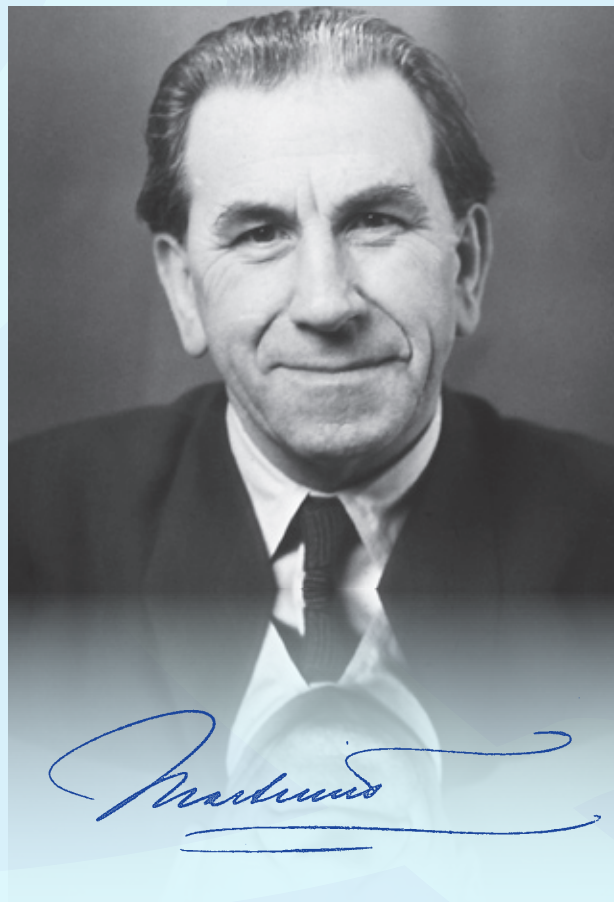
*“Den åndelige videnskab kan ikke
indkapsles i foreninger eller sekter
med over- og underordnede.
Livet selv, synonymt med Gud,
er den højeste lærer i menneskets
udvikling frem imod en højere
bevidsthed – alkærligheden.”*
Martinus

Martinus svar:

Da der ikke under nogen som helst form omkring mit åndsarbejde eksisterer og heller aldrig nogensinde vil komme til at eksistere forenings-, sekt- eller religionsdannelse med opsatte love og forskrifter, med sakramenter og dåbshandlinger etc., vil der her således ikke være nogen som helst ”Bevægelse” at give navn.

At mit åndsarbejde får flere og flere interesserede studiedeltagere og læsere betyder dog ikke, at disse derved kan udtrykkes som et organiseret, religiøst samfund. At man studerer eller læser mine værker betyder lige så lidt, at man derved danner menighed, sekt eller kirke, som hvis man læser andre forfatters videnskabelige værker. Da hele mit åndsarbejde kun går ud på at være en undervisning eller en manifestation af kundskaber i form af verdensbilledets analyser og derigennem blotte betingelserne for næstekærligheden eller den humane livsførelse eller væremåde, der gør mennesket identisk med verdensfreden, kan mit arbejde således ved sin intellektuelle struktur aldrig nogen sinde blive en religion, baseret på tro. Det kan derimod udelukkende kun blive en skole, en læreanstalt, en institution for vejledning og uddannelse i livsvidenskab, hvorved den udviklede studerende kan komme i kontakt med sin guddommelige omskabelse fra dyr til ”Mennesket i Guds Billede”.

Dette mit arbejde er således for absolut alle sandhedssøgere ganske uafhængigt af hvilken religion, nation eller race, de så end måtte tilhøre. Mine analyser er ligesom en hvilken som helst anden videnskab absolut neutral og upartisk.

Da mit åndsarbejde således er en manifestation af og en vejledning i verdensbilledets evige analyser, kan det slet og ret kun være at betegne som kosmisk videnskab, der igen er det samme som ”åndsvidenskab”, ligesom de studerende af denne åndsvidenskab kun kan være at udtrykke som ”Åndsforskere”. At udtrykke mit åndsarbejde og dets interesserede forskere ved nogen anden betegnelse kan kun være udtryk for en total misforståelse. ■

“Jeg fik evne til at sanse ting, der umuligt kunne opleves igennem blot og bar fysisk sansning”

“Som før berettet begyndte min åndelige mission med nogle psykiske oplevelser og disse oplevelsers særlige struktur var noget ganske privat for mig selv alene. Det, der kom til at betyde noget for andre mennesker, var den omstændighed, at de efterlod mig i en tilstand, der satte mig i stand til at modtage en udstrakt viden om hele universet, ja, selve den Guddommelige verdensplan blev fuldstændig underlagt min sanseevne, blev til vågen dagsbevidsthed.

Jeg fik evne til at sanse ting, der umuligt kunne opleves igennem blot og bar fysisk sansning. [Jeg så, hvorledes enhver begrænset ting, ligegyldigt hvilken størrelse den så end måtte indtage, var en åbenbaring af uendeligheden og dermed af evigheden.](#) Evigheden blev således synlig som det faste punkt, medens tiden og dermed rummet var det bevægelige. Idet jeg således var bevidst i evigheden, var jeg blevet identisk med ‘det absolutte’, ‘det uforgængelige’, og så alle ting ud fra ‘dette absolutte’, ‘dette uforgængelige’. Idet jeg var blevet bevidst i evigheden, var identisk med udødeligheden, overlevede jeg ethvert tidsbegreb. Jeg eksisterede både før og efter en hvilken som helst ting og kunne således se både dens alfa og omega, dens begyndelse og afslutning eller hele dens livsbane. Og det er denne oplevelses-evne, jeg i mit hovedværk Livets Bog udtrykker som ‘kosmisk bevidsthed’, ligesom jeg har udtrykt beskrivelsen af livets detaljer, set ud fra denne iagttagelses-evne, som ‘kosmiske analyser’. Disse mine ‘kosmiske analyser’ er altså det samme som iagttagelser, der er

blevet mulige grundet på min frigørelse fra tiden og rummet. Mine psykiske oplevelser var altså en proces, der så at sige pludselig i min bevidsthed affødte denne frigørelse. Jeg havde oplevet en ‘indvielse’. Der var igennem nævnte proces sket en forvandling med min bevidsthed. Medens jeg før kun var bevidst i en bestemt tid og et bestemt rum, var jeg på en vis måde nu blevet bevidst i alle tider og alle rum. Medens min bevidsthed for denne min oplevelse kun var at udtrykke som ‘lokalbevidsthed’, var den nu blevet at udtrykke som ‘universalbevidsthed’. Og efter denne forandring af bevidsthed blev det en let sag for mig at orientere mig med hensyn til det levende væsens og dermed jordmenneskeheds skæbne. [Det blev en let sag for mig at se, at hele det ocean af lidelser, jordmenneskene befinder sig i, udelukkende skyldes den omstændighed, at de endnu ikke er mentalt frigjorte.](#) De er endnu bundet af tiden, af rummet eller af materien. Deres livs – og verdensopfattelse har derfor intet med selve det evige liv eller den virkelige verdensplan at gøre. De udgør allerhøjest kun opfattelsen af en lokalitet af selve verdensaltet. Men kun at kende eller sanse en lokalitet og tro, at denne er helheden, er jo det samme som at leve på en illusion. Men at leve på illusioner er igen det samme som at leve på fejltagelser. Og da et liv baseret på fejltagelser kun kan afføde skuffelser, har vi her årsagen til, at jordmenneskeheds daglige tilværelse er et liv i skuffelser, sorger og lidelser.” ■

Om evnen til at tale direkte med Gud

”Det er nemlig mit arbejdes mission at vise menneskene hen til Guds egen i form af de daglige erfaringer og oplevelser manifesterede ‘tale’ og derigennem gøre dem til frie åndsforskere og ikke til en kunstig åndelig sammenlutnings ‘embedsmænd’ og ‘undersætter’.

Den jordiske menneskehed er nu nået frem til et stadium i sin udvikling, hvor den må lære at forstå, at den Guddommelige visdom vælder frem alle vegne. Gud taler til menneskene gennem alle ting, behagelige og ubehagelige, gennem kriser, fattigdom og arbejdsløshed, gennem krig, revolution og lidelse såvel som gennem sundhed, styrke og velvære, gennem kærlighed, tolerance og visdom. Alt er udstråling af det samme væsen. Alt er en ud over verden, gennem hele universet, gennem mikrokosmos og makrokosmos rungende røst eller tale. Den vibrerer gennem stjernernes skin. Den lyser i klodernes gang. Den hviskes gennem den sagte brise og mumles i skovens dyb. Den fløjtes gennem fabrikkernes sirener og mærkes i maskinernes larm. Den synges over vuggen og tales ved graven. Den er anelse, vished og tro. Den er viden, erkendelse og håb. Den er død, opstandelse og liv. Den er farve, vibration og lys. Den er alt, hvad der overhovedet kan sanses, tænkes og opleves. Og da denne tale, jo mere den forstås af individet, viser sig som en bekræftelse på, at ‘alt er såre godt’, vil den altså være identisk med den allerhøjeste kærlighedsmanifestation og visdomsforkyndelse.” ■

Martinus står med 1. bind af ‘Livets Bog’, med sit hovedsymbol i baggrunden, 1955.

Martinus tegner på et symbol, (1968).